

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: L. M. (dříve S.)**, zastoupena Mgr. Markétou Tillerovou, advokátkou, se sídlem V Zátíší 547, Čelákovice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, č. j. 48 Az 19/2005 - 69,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni Mgr. Markétě Tillerové **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2004, č. j. OAM - 1958/VL - 10 - 04 - 2004. Tímto správním rozhodnutím žalovaný vyslovil, že se stěžovatelce neuděluje azyl dle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) a že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka nesouhlasí s výše označeným rozhodnutím soudu a napadá je v rozsahu výroku, jímž se žaloba zamítá a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je přesvědčena, že se krajský soud nedůsledně zabýval namítanou nesprávností a nepřesvědčivostí rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatečném zohlednění okolností, za nichž byla nucena opustit vlast, jakož i její stávající situací, která má s těmito okolnostmi značnou spojitost. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 a § 14 zákona o azylu, resp. pro vztazení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, přičemž žalovaný nepostupoval při posouzení její žádosti odpovědně a svědomitě, zejména při opomenutí její situace z hlediska možného udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

V průběhu řízení se totiž vdala za českého občana a porodila dítě, což jsou, dle názoru stěžovatelky, důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu citovaného ustanovení. Namítá, že svou vlast opustila z důvodu krajní nouze spočívající v obavách před nedopadeným pachatelem jejího znásilnění a ze stejného důvodu se obává návratu na Ukrajinu. Rovněž předdeslala, že správní řízení bylo stíženo vadami. Má za to, že došlo k porušení zásad řádného procesu. Stěžovatelka navrhla zrušit rozhodnutí krajského soudu a vrátit věci k dalšímu řízení a požádala o přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá nezákonnost rozhodnutí

krajského soudu spočívající v nesprávném vyhodnocení právní otázky, zda splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 a § 14 zákona o azylu a pro vztažení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V jednotlivostech uvedla, že na Ukrajině byla pronásledována, neboť zde byla znásilněna příslušníkem ukrajinské policie, přičemž po ohlášení trestného činu nenalezla u policie pomoc a bylo jí vyhrožováno. Z obav o svou osobu a své blízké opustila svou vlast, aniž by vyčkala rozhodnutí nadřízených orgánů, na které se údajně prostřednictvím svého známého obrátila s žádostí o pomoc. Vedle toho stěžovatelka namítá, že správní orgán nijak nevyhodnotil indicie vedoucí k tomu, že by mohla být osobou, u níž lze uvažovat o udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. K této argumentaci stěžovatelky může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace azylově relevantních důvodů a důvodů pro shledání překážek vycestování ve skutkově obdobných případech, jako je její, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možno uvést např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ve smyslu něhož obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány (zde nadřízené orgány policie či soudní linie ochrany), nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Pokud jde o rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, dává dostatečnou odpověď na stěžovatelčiny námitky rovněž dosavadní judikatura správních soudů, za všechny budiž jmenovány např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2006, č. j. 60 Az 86/2005 - 30, podle kterého snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky (...) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, k příbuzenským vazbám na území České republiky jako k důvodu pro udělení humanitárního azylu se vyjadřuje také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52.

Ve vztahu k námitkám stěžovatelky týkajícím se vad řízení před žalovaným, zejména ve vztahu k jejímu tvrzení, že pohovor nebyl veden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka, jak vyplývá z protokolu o pohovoru podepsaného stěžovatelkou, nýbrž v ukrajinském jazyce za přítomnosti tlumočnice, nemůže Nejvyšší správní soud než podotknout, že tato argumentace stěžovatelky zjevně odporuje obsahu spisu. K charakteru protokolu a k jeho postavení ve správním řízení se vyjádřil např. Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 2. 1. 2001, sp. zn. 31 Ca 74/2000, podle něhož jedině protokol je (...) pramenem toho, co při ústním jednání uvedli účastníci řízení, vypověděli svědci, co bylo zjištěno při místním šetření, či jaké další procesní úkony byly provedeny a s jakým výsledkem. Protokol je důkazním prostředkem a podává důkaz o tom, co je v něm uvedeno.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura správních soudů poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze, č. j. 48 Az 19/2005 - 96, ze dne 24. 4. 2006, ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Markéta Tillerová. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu neshledal, že by ustanovená zástupkyně učinila jakýkoliv úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přičemž ani sama advokátka nereagovala na výzvu zdejšího soudu týkající se specifikace úkonů právní služby vykonaných v této věci, nemohl jí přiznat žádnou odměnu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

